

Rebecca Winters
Alpesi paradicsom

Melissa James
Szelíd ragadozó

Rebecca Winters
Alpesi lavina

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Rebecca Winters, 2011 – Vinton Kiadó Kft., 2026*

Eredeti címe: *Snowbound with Her Hero* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2014)

• *Magyarra fordította:* Gaáli István

© *Melissa James, 2011 – Vinton Kiadó Kft., 2026*

Eredeti címe: *The Tycoon Who Healed Her Heart* (Harlequin, Mills & Boon, Cherish)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2014)

• *Magyarra fordította:* Scheer Emília

© *Rebecca Winters, 2012 – Vinton Kiadó Kft., 2026*

Eredeti címe: *The Count's Christmas Baby* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2015)

• *Magyarra fordította:* Mátyás Mária

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA LEGSZEBB TÖRTÉNETEI 47. számában, 2026

Átdolgozott kiadás

• ISBN 978-615-108-149-5

A HARLEQUIN® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2026

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Telefon:* +36-1-300-9899; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk
www.bookandwalk.hu

Rebecca Winters

Alpesi paradicsom

1. FEJEZET

– Philippe, itt vagyok! – Crystal Broussard integetett a fiának. A gyerek szórakozottan megállt az iskola bejáratánál, míg a többiek zajongva rohantak a szüleikhez. Most ő is odacsoszogott a nőhöz, sapkáját a kezében tartva, mintha nem is érezné, hogyan kócolja haját a fagyos északnyugati szél.

Nemsokára kitör a vihar, amely újabb havazást hoz majd, és még vastagabb takarót borít a környező hegyekre-völgyekre. Crystal itt született a Colorado állambeli Breckenridge-ben, a téli sportok Mekkájában, s a Crystal Peak hegycsúcson kapta a nevét. Már akkor sítalpat csatoltak a lábára, mikor épp csak megtanult járni, jól ismerte hát az időjárás jeleket a magashegységben.

Apja üzletében már megkezdődött a főszezon. Mindenfelől özönlöttek a kisvárosba a téli sportok szerelmesei, és felszerelést, sportruházatot vásároltak nála. Míg Philippe óvodás volt, a nő fél napokra beugrott segíteni, mióta azonban a kisfiú hatéves lett, és iskolába járt, Crystal teljes munkaidőben dolgozott az üzletben.

Kitárta a karját, és átölelte a gyereket.

– Szia, kincsem! Úlj be, és kösd be magad. Talán még odaérünk papa boltjához, mielőtt kitör a hóvihar. – Kinyitotta a kocsiját, hogy Philippe bemásson a gyerekülésbe.

– Inkább menjünk haza.

Az utóbbi időben ezt gyakrabban mondta a kellenél. Legszívesebben egyedül játszott a szobájában.

– Kell a meleg ruha. Papa ma új anorákokat kapott, de csak pár darab van a te méretedben. Válasszunk egyet, mielőtt elfogy. Tudod, kilenc nap múlva karácsony, és sok gyerek szeretne szép új anorákot.

– Nekem nem kell új.

– Nézd csak, ennek milyen rövid az ujjja. Kinőtted.

Vajon sikerült meggyőznie, vagy csak megunta a makacsodást? Crystal sejtette, hogy nagyon ragaszkodik a régi kabátjához. Mert Franciaországban kapta, Chamonix-ra emlékeztette. Még mindig nem heverte ki, hogy el kellett hagynia megszokott környezetét.

A nő tudta, hogy tennie kell valamit, amivel segít a fiának kigyógyulni a honvágyból. Az őszi beiskolázás óta Philippe egyre csöndesebb lett: többnyire nem szólt semmit, csak mélyeket sóhajtott. Apjának tizennégy hónappal ezelőtti halála óta aggasztóan megváltozott.

Eric Broussard, Franciaország egyik legjobb síelője huszonnyolc évesen halálos balesetet szenvedett egy nemzetközi lesiklóversenyen Cortina d'Ampezzóban. A családjában nem ez volt az első szörnyű sorscsapás: csak néhány évvel előtte halt meg Suzanne, Eric öccsének, Raoulnak a felesége. A hegyi vezető Broussard-ok már több mint száz éve valóságos intézménynek számítottak a francia Alpokban. Eric és Raoul igen közel álltak egymáshoz, talán mert nem voltak vetélytársak: Raoul hegy- és sziklamászó volt, Ericnek viszont semmi sem számított a síelésen kívül.

A francia sísport gyászolt, Crystalnak pedig egész világa összeomlott. Rá várt a szívet tépő feladat, hogy tudassa ötéves kisfiával: apukája már soha többé nem jön haza.

Erickel az egyik nemzetközi versenyen ismerkedtek meg, és kevéssel utána pár lettek. Az esküvő után Chamonix-ban telepedtek le, ahol Eric született, és a nőhöz hasonlóan sítalpon nőtt fel. Két hónappal a temetés után Crystal visszaköltözött Philippe-pel a szüleihez Breckenridge-be. Azt remélte, az Államokban könnyebben kiheverik a veszteséget a fiával, és egyszer majd újra optimistán fognak tekinteni a jövőbe. Ám a korábban oly eleven kisfiú azóta szótlan lett, és egyre jobban bezárkózott. Még Crystal húgai, az életvidám Jenny és Laura se tudták előcsalogni a csigaházából.

Magába fordulása egy dacos dűhrohammal kezdődött, amikor a nő apja megpróbálta magával vinni síelni. Valószínűleg korai volt még: apja halála talán egy életre megutáltatta a gyerekekkel a sportágot. Crystal azóta nem is erőltette a dolgot.

Újabbban a nőnek szüntelen fejtörést okozott a fia. Mintha Philippe-et már semmi sem érdekelt volna, semmiben nem lelte volna örömét. Bár a családban mindenki szerette, és igyekezett kedvére tenni, közöny, sőt szinte elutasítás volt a válasz.

Még akkor sem akart az apjáról beszélni, amikor anyja erre biztatta. Helyette Raoul bácsikájáról beszélt, akit bálványozott. Raoul havonta egyszer felhívta az unokaöccsét, de Philippe sohasem mesélte el, miről volt szó közöttük a telefonban.

Crystalnak sehogy se ment ki a fejéből a háromgyermekes Mollynak, apja egyik alkalmazottjának a megjegyzése. Molly reggel azt mondta, ő úgy sejtí, Philippe féltékeny, amiért osztoznia kell az anyján ennek családjával. Ez a gondolat egész nap üldözte Crystalt, és tovább fokozta benne a fiával szembeni bűntudatot.

Ő arra számított, Philippe jól fogja érezni magát szülei és húgai szeretetétől körülvéve. Eredetileg az volt a terve, hogy kivesz kettejüknek egy lakást a közelben. Azóta eltelt egy év, és még mindig a szülőknél laktak, mert azt remélte, jó hatással lesznek a gyerekre. Ám nyilván tévedett.

Vajon igaza lehet Mollynak?

Crystal gyötörte a gondolat, hogy kislánya esetleg úgy érzi, a szülők és húgok mellett háttérbe szorul. Netán arra van szüksége, hogy anyja egyedül vele foglalkozzon? Visszanyerné életkedvét, ha ő, Crystal, kizárólag rá koncentrálna? A nő készen állt bármit megpróbálni, ám ha az se segít, habozás nélkül szakemberhez kell fordulnia. Akinek a segítségére alighanem mindketten rászorulnak.

Amint Philippe este lefeküdt, beszélni fog erről a szüleivel, és szélesebben elkezd külön lakást keresni. Ott majd felállíthatja azt a kevés bútort, amelyet magával hozott Chamonix-ból, s a szülői ház pincéjében tartogatott.

Philippe talán éppen azért szeret legjobban a gyerekszobában lenni, mert ezt igyekezett neki pontosan úgy berendezni, mint a régi Chamonix-ban. Talán megoldódik a nyelve, ha a többi szobában is jól ismert tárgyak veszik körül. Így lesz, így kell lennie, gondolta kétségbeesetten Crystal.

Breckenridge központjában leparkolt az apja üzlete mögött. A hátsó bejáraton át beléptek a raktárba, ahol épp új árut csomagoltak ki. A bélelt anorákok már vállfán lógva sorakoztak egy állványon.

Crystal levett kettőt, és megmutatta a fiának.

– Melyik tetszik jobban, a zöld vagy a kék?

A gyerek alaposan szemügyre vette őket.

– Szerintem ez legyen – mondta aztán.

Anyjának tetszett a választása. A kék jól illett a szeméhez, amely még Ericénél is sötétebb volt. Lesegítette Philippe-ről a régi kabátot, és fölpróbáltatta vele az újat.

– Remekül áll. Gyere, menjünk papához, mit szól hozzá.

A nagy eladótérben legalább tizenkét vevő foglalta le a személyzetet. Moly épp beszélt egyikükkel, de észrevette őket.

– Hű, de klasszul áll ez az anorák, Philippe! – kiáltotta.

A gyerek dűnnyögött valamit, és elfordította a fejét. Crystal bocsánatot kért a viselkedéséért, aztán körbenézett, hol lehet az apja.

– A főnöknek dolga van, de mindjárt itt lesz – mondta Molly.

Crystal kételkedett benne. Apja hajlamos volt leállni beszélgetni, ha útközben ismerőssel találkozott.

– Gyere, menjünk haza, mutassuk meg előbb a mamának az új anorákokat. – A nő megfogta a gyerek kezét, és a raktár felé húzta.

– *Eh bien, mon garçon. Tu me souviens?*

A mély hangon kimondott francia szavakra Crystalnak arcába szökött a vér.

Raoul! Létezik ez?!

Philippe nem felejtette el a férfit, és a nő se tudta elfelejteni. Egyszerre fordultak meg.

– *Oncle Raoul!* – kiáltotta a gyerek, és olyan boldogan csengett hangja, amilyenek Crystal is érezte magát.

Philippe kitépte magát, rohant a nagybátyja felé, és kitárt karjába vetette magát. Úgy kapaszkodott belé, mintha soha többé nem akarná elereszteni, arcát a mellkasához nyomta. A férfi ringatta. Crystal nem tudta volna megmondani, kettejük közül ki örül jobban a viszontlátásnak.

Philippe válla fölött Raoul a nőre emelte sötétkék szemét. Se nem barátságosan, se nem barátságatlanul, de olyan áthatóan, hogy Crystalnak a csontjáig hatolt ez a tekintet.

– De jó, hogy itt találkozunk. – Szinte akcentus nélkül beszélte az angolt, jobban, mint Eric. – Philippe mesélte a telefonban, hogy apádnál dolgozol.

Crystal némán bólintott.

– Csodálkoztam – mondta a férfi.

A nő nagy levegőt vett. Hogy érti ezt?

– Én persze azt hittem, az utánpótlást edzed – mosolygott Raoul. – Egyedi és ígéretes volt a stílusod, Crystal. Ha folytattad volna...

– De nem folytattam.

– Nem. És ez veszteség a sísporthoz. Nem én vagyok az egyetlen, aki sajnálja, hogy szögre akasztottad a lécet.

Szavai meglepték és zavarba hozták a nőt. Oly régen történt, hogy úgy döntött, szakít a sporttal, holott bronzérmeket is nyert. Akkoriban még boldogok voltak Erickel, csak utána kezdődtek a bajok a házasságukban. Most pedig a halálát kellett feldolgoznia...

Raoul megjegyzése nem kicsit lepte meg – érezte, hogy elvörösödik. Sógora értett valamicskét a sísporthoz, a hegymászásnak pedig egyenesen szakértője volt. És azt mondja, amit gondol, Crystal kihallotta a hangjából. De miből jött rá, hogy edzői karrieréről álmodik? Erről még senkivel se beszélt!

Újra megérezte a különös lelki rokonságot közte és a sógora közt, és ettől felébredt benne a büntudat. Erickel, a férjével semmi hasonló nem kötötte össze őket.

– Kösz a bókot, Raoul, de míg a fiannak szüksége van rám, addig szó se lehet róla.

– Ez világos, de szerintem még mindig lehetne. Utánozhatatlan a stílusod. Sose értettem, miért nem folytattad Philippe születése után.

– Mármint Chamonix-ban?

– *Naturellement.*

– Én szívesen folytattam volna, de kiderült, hogy az anyaság teljes munkaidejű állás.

– Sok nőnek az is. De te mind a kettővel megbirkóztál volna. – A sötétkék szemek rávillantak Crystalra. – Rendkívüli tehetség vagy.

A férfi láthatóan tényleg hitt benne.

Ericnek más volt a véleménye, s ő nem akarta, hogy Crystal dajkára bízza Philippe-et. Talán keresne kellett volna valami más megoldást, gondolta a nő.

A baba születése után férje magától értetődő természetességgel élte tovább a régi életét. Úgy látszott, semmi más nem jár az eszében, csak a sport, és ennek megfelelően gyakran volt úton. Ezért aztán Crystal nemcsak jó anya próbált lenni, de igyekezett az apját is pótolni Philippe-nek.

Míg ezek a gondolatok végigfutottak az agyán, nem bírta levenni a szemét Raoulról. Fekete haja hosszabb volt, mint ahogy emlékezett; hullámokat vetett, s mintha összekócolta volna a szél. A nőnek feltűnt az is, milyen magas és atletikus. Eric majdnem fél fejjel alacsonyabb volt, vékonyabb, inasabb. Ő és a nővére, Vivige – szintén kiváló síelő – az apjuk sötétszőke haját és világos bőrét örökölte, míg Raoul arcszíne az anyjuk sötétebb arcszínére hasonlított. Minden Broussard-ban közös volt azonban a feltűnően jó külső, és Philippe is tagadhatatlanul Broussard volt, a nagybátyja sötétebb típusából.

Raoult nézni egyszerre volt öröm és kín, és még egészen másfajta érzelmeket is keltett a nőben, olyanokat, amelyeken nem akart eltöprengeni. Utoljára egy évvel ezelőtt látta, mikor az egész család, Vivige-t és három gyermekét is beleértve, kikísérte őt és Philippe-et a reptérre Genfben. Onnan jött át a fiával Amerikába.

Azóta elmélyültek a ráncok Raoul szája körül, arca elkeskenyedett, és mintha máshonnan is leadott volna pár kilót. Crystal még vonzóbbnak találta, mint régen, már ha ez egyáltalán lehetséges volt. És máris újra jelentkezett a régről ismert büntudat, amiért ilyen hatással van rá a férfi.

Míg Eric egyszerűen csak jóképű volt, Raoul lenyűgözően vonzó.

– Örülök, hogy látlak – mondta végül a nő, és próbált úrrá lenni a hangja remegésén.

– Tényleg? – Ez kihívóan hangzott, szinte már élesen. Crystal burkolt szemrehányást hallott ki belőle, mire automatikusan védekező állásba helyezkedett. Lehet, hogy a kelletnél érzékenyebben reagál?

– Hogyan vonhatod kétségbe? – Mosolyt erőltetett az arcára. – Persze, hogy örülök. Jó nagy meglepetést szerezted, ugye, Philippe? – Fióának eszében sem volt elengedni a nagybátyját, és olyan boldognak látszott, hogy a nőnek belesajdult a szíve.

Főleg a látogatás időpontja volt furcsa. Ilyenkor, kevéssel karácsony előtt tombolt a csúc szezon Chamonix-ban, és Broussard-ék ki se láttak a tennivalókból. Miért pont most vett ki szabadságot?

Crystal odament hozzá, és rövid, baráti öleléssel üdvözölte.

Raoul is átkarolta szabad kezével.

– Én is örülök, *ma belle* – suttogta a férfi a halántékán. Mindig így adta tanújelét testvéri szeretetének. – Ha nem vagy a közelben, semmi sem olyan, mint régen.

Ezzel a nő is így volt. Mióta otthagya Franciaországot és őt, kivándorlónak érezte magát. De maga hozta meg ezt a döntést, és a döntésének Raoul volt az oka.

Mielőtt letette a kisfiút, a férfi mindkettejüknek adott egy-egy puszit az arcára. Csoda jó illata volt. Crystalt egyszerre megrohanták a végleg elmúlt idők emlékei.

Philippe megragadta nagybátyja kezét, és hátrahajtott a fejét. Szeme úgy csillogott, mint már régóta nem.

– Jössz? Megmutatom nagymama házát.

A nő csak most fogta fel teljes egészében, mennyire hiányzott a gyerekek a bácsikája. Fejbe kólintotta a felismerés.

– Szívesen mennék – felelte Raoul. – Ha *mamannak* nincs ellene kifogása.

– Dehogyan van! A családom örülni fog a látogatásodnak. Denverből jöttél bérelt kocsival?

– *Oui*. – A férfi csúfondáros pillantást vetett rá.

Hát persze. Főlöszleg volt ilyet kérdezni.

– Mehetek az ő kocsijával, *maman*?

Mióta Coloradóban laktak, Philippe *mommynak* szólította az anyját. A két-nyelvű kisfiú most átváltott franciára. Otthonosabban érezte magát benne? Vagy imádott bácsikája kedvéért használni? Éveken át több időt töltött vele, mint az apjával, aki folyton úton volt, hol edzésre, hol versenyre.

– Légyszi! – kérte a nőt nyomatékosan Raoul.

– Hát persze, hogy mehetsz. De ne felejtsd el becsatolni magad.

Philippe ugrándozott örömeiben. Mióta a nagybátyja itt volt, mintha kicserélték volna.

– Vigyázok rá – mondta Raoul.

Crystal tudta, hogy így lesz. Az óta az éjszaka óta, mikor a kijelölt idő előtt két héttel elkezdődtek nála a fájások, és Raoul erős vérzéssel bevitte a kórházba, a férfi Philippe védőangyala lett. És az övé. Egész úton nyugtatgatta, igyekezett bátorságot önteni belé. Erős kötelék jött létre közöttük akkor. A férfit és Suzanne-ra minden körülmények között támaszkodhatott.

Senki, még az orvosa sem számított koraszülésre, Eric pedig épp Cortinában volt egy világupaversenyen. Szorult helyzetében Crystal az apósáékhoz telefonált. Véletlenül Raoul vette fel, hallotta hangján az ijedséget, és csapot-papot otthagya rohant hozzá. Az ő gyors segítsége nélkül valószínűleg elvérzett volna.

– Majd megyünk utánad, anya – mondta Philippe.

– Jól van, drágám, ott találkozunk.

Kisietett az üzlet hátsó ajtaján, és beszállt a kocsiba. Ahogy beindította a motort, rátört a félelem.

Csakis egy oka lehet, miért jött el Raoul: rossz híreket hozott, olyanokat, amiket nem akart telefonon közölni. Nem volt elég fájdalmas veszteség két tragikus haláleset oly rövid időn belül?

Bármiről is legyen szó, föl kell készülnie a rosszra, és erősnek maradni a fiáért.

Eleredt a hó, romlottak a látási viszonyok. Csak sejtette, hogy a fehér bérautó mögötte halad. Nehéz volt elhinni, hogy Raoul vezeti; hogy itt van Breckenridgeben, és nem Chamonix-ban.

Ha Raoul elhagyta Chamonix környékét, azt csak azért tette, hogy túrázzon és sziklát másszon valahol Desszel, a legjobb barátjával. Des spanyol volt, a Pireneusokban élt. Suzanne halála után Des aggódott Raoul miatt, s végül rábeszélte, hogy utazzon el vele a Himalájába. Két hónapig mászták együtt a világ tetejét.

De Raoulnak még ez sem segített kiheverni a veszteséget. Visszatekintve olyan volt abban az időben, mint aki kővé vált. Csak ha ott volt körülötte Philippe vagy Vivige gyerekei, látszott olvadni benne a jég, s hasonlított újra arra a melegszívű és csodálatos férfira, aki Suzanne életében volt.

Crystal most egy év óta először látta őt. Hogy milyen állapotban lehet igazából, azt a nő csak gyanította. Annak alapján, amit az apósáék és Vivige mesélt róla, sehogy sem akart összeállni a kép. Az utolsó hír az volt vele kapcsolatban, hogy összeismerkedett egy Silvie Beliveau nevű nővel, és mindenki szurkolt, hogy ebből végre valami komolyabb dolog legyen. Crystal igyekezett higgadtan fogadni a fejleményeket. Most itt él Amerikában, a fián kívül semmi másra nem akart gondolni.

Raoulnak szívből azt kívánta, találjon vissza régi önmagához. De az új barátjánőről inkább nem akart részleteket tudni, bár néha folyton ez járt a fejében. Most Raoul itt van, s megint kikököntette nyugalmaiból. Holott egy éve pont azért jött el Chamonix-ból, hogy visszanyerje lelki egyensúlyát, és békére találjon.

Raoul becsatolta Philippe-et a hátsó ülésen, de továbbra is szemmel tartotta a visszapillantó tükörből. Ha találkozott a tekintetük, mindketten elmosolyodtak.

– Jó nagyot nőttél – szólt franciául a férfi.

Philippe kuncogott.

– Persze, hát volt is születésnapom. Küldtél csomagot. Mindennap játszok azzal az autóval.

– Szóval akkor tetszik. Ennek örülök.

– Jövöre hétéves leszek.

– Ez úgy hangzik, mintha alig várnád, hogy nagyobb legyél – mondta Raoul.
– Miért?

– Mert *maman* megígérte, hogy akkor meglátogatunk.

A férfinak csaknem elakadt a szava.

– Borzasztóan hiányoztál, Philippe – vallotta be. A saját gyerekét se szeret-
hette volna jobban az unokaöccsénél.

A gyerek bólintott.

– Te is nekem. Mért csak most jöttél?

Raoul megmarkolta a kormányt. Számos oka volt rá, hogy eddig távol maradt.
Crystal kerülte őt, vélhetően azért, mert érezte a vonzódását. Raoulnak el kellett
fogadnia a döntését, bár sokáig lázadózott ellene. Philippe-nek ezt persze nem
tudta volna elmagyarázni, maradt hát egyféle válasz:

– Sok volt a dolgom. *Grand-père* már nem bírja úgy a munkát, mint azelőtt,
így aztán az ő munkájának egy részét is átvállaltam.

Philippe bólintott.

– Biztosan aludhatsz mama házában. A szobámban két ágy is van. Anyu néha
velem alszik, amikor sírok.

Raoul összerezzent.

– Sokat sírsz?

– Igen. Te is?

– Néha. Hiányzik az apukád. Nekem ő a testvérem volt.

– Nem akarom, hogy halott legyen. Csak azért kell itt lagnunk, mert meghalt.

– A kisfiú hangja remegett a haragtól és keserűségtől.

A férfinak elszorult a torka.

– Én is sajnálom, elhíheded. Nagyon sajnálom.

Először elszörnyedt Crystal döntésétől, hogy visszaköltözik Coloradóba, de
akkor még úgy vélte, csupán azért, mert hiányozni fog neki a gyerek. Csak idő
múltával ébredt rá, hogy más is rejlik emögött: a nőtől való távolság éppúgy fáj
neki.

Az utóbbi években sokat éltek meg egymással és egymás által. Mikor a nő el-
ment Chamonix-ból, a férfinak újfajta üresség támadt, aminek semmi köze nem
volt az öccse halálához. Bármilyen furcsa volt is ez, a nő jobban hiányzott neki,
mint Eric. Ami helytelennek tűnt föl, és lelkifurdalást ébresztett benne.

– Haragszok anyura – mondta Philippe, s a hangján hallatszott, hogy szívé-
ből beszél.

Raoul is haragudott, de persze a kisfiúnak nem szólhatott erről.

Crystal már valamivel Eric halála előtt eltávolodott a családtól, és elsősorban
tőle. Raoul is tartózkodást parancsolt magára, amihez a mai napig tartotta ma-
gát. Még idefelé a repülön is megtiltotta magának, hogy örvendezzen a viszont-
látásnak.

Ám amióta találkoztak, minden csak tovább bonyolódott. Crystal nem hasonlított már arra az eleven, csinos lányra, aki elvárásolta az öccsét. Eric halála más emberré tette.

- Mért haragszol úgy az anyukádra?
- Azért, mert idehozott. Haza akarok menni.

Raoul sóhajtott.

- Idegennek érzed magad Breckenridge-ben?
- Igen – válaszolta gyámoltalanul Philippe. – Vissza akarok menni Chamonix-ba. Afelől a férfinak se volt kétsége, hogy oda tartozik.
- Visszaviszel? Kérlek!

Raoul szerette volna megígérni neki, de amíg nem beszélt erről Crystallal, semmit se mondhatott.

– Foglaltam szobát a Hotel des Alpes-ban. Egészen közel van hozzátok. Ha anyukád megengedi, ma nálam aludhatsz.

– Szuper! Ott van egy szán az előcsarnokban, és van rajta csengő. Oda szoktak engedni, és csengethettek veled.

– Te szereted a száncsengőt? Nem is tudtam.

– Tudod, egyszer elvittél engem és Albert-t szánkázni! Ott is csilingeltek a csengők.

Mikre nem emlékszik! És micsoda érzelmek kötődnek ehhez az eseményhez! Vajon beszélt erről Crystallal a gyerek? Vagy az asszonyt túlságosan is lefoglalta a gyász?

Raoul maga is tudta, milyen elveszíteni egy társat. Suzanne-t keserűen megsiratta. Ha van gyerekük, valószínűleg még nehezebben tette volna túl magát a halálán – mégis bánta, hogy nincs.

- Mesélj a suliról. Hogy hívják a tanító bácsit?
- Tanító néni van. Ms. Millernek hívják.
- Bírod őt?

– Egész jó fej. Csak nem tud franciául. Itt senki se tud. – Unott képet vágott, száját fitymálóan elhúzta.

Meghökkentően emlékeztetett az apjára. Raoul nem tudta, sírjon-e vagy ne vessen. A Philippe-pel való együttléti felkavarta a múltat, megmutatva, milyen eleven még.

– De anyukád tökéletesen beszél franciául.

Nem kapott választ.

– És van már itt barátod?

– Nincs.

– Hát az hogy lehet?

– Albert a legjobb barátom. Nem akarok másikat.

Raoul elfojtott egy mély sóhajt. Tudta, mennyire ragaszkodik a kisfiú az egy évvel idősebb unokabátyjához, mégis mélységesen aggasztotta, hogy nem keres új barátokat.

– Nem unalmas barátok nélkül?

– De. Csak ti mind Chamonix-ban vagytok, és anyu nem akar elengedni. – Felső ajka megremegett.

– Megkérdezted?

– Igen. De amikor kérlelem, mindig elkezd sírni. Mama azt mondta, majd akkor visz vissza Chamonix-ba, ha nagyobb leszek. De én nem akarok addig várni. Én nálad akarok lakni. Elviszel?

– Anyukád nagyon-nagyon szomorú lenne.

– Nem érdekel.

– Azt nem hiszem – mondta halkán Raoul.

– Ő gonosz.

– Nem, ez nem igaz.

– De. Gonoszság, hogy nem hívhatlak fel, amikor akarlak. Azt mondja, meg kell várnom, amíg te hívsz. Azt hiszi zavarlak, mert sok dolgod van.

Raoulnak égett a szeme.

– Beszélek majd vele erről.

Vétkesnek érezte magát a gyerek boldogtalanságában. A csöppet sem testvéri érzései miatt eltúlozta a távolságtartást Crystallal. És ennek Philippe itta meg a levét.

– Inkább ne. Mindig rosszkedvű.

– Rosszkedvű?

Philippe elgondolkodott.

– Sose nevet. Régen mindig vidámak voltunk együtt.

Crystallnak valaha tényleg a „márkajele” volt a felszabadult nevetés.

– Igen, jó látni, amikor anyukád nevet. Én is így vagyok ezzel: szeretném, ha anyukám vidám lenne. – Mikor látta utoljára nevetni az anyját? Eric halála óta egyszer sem.

A tükörbe nézve elkapta Philippe egyetértő bólintását.

Amikor a gyerek annak idején repülőre szállt Crystallal, mintha súlyos fekete takaró borult volna Raoulra, és többé ő sem tudott nevetni.

– Kivel játszol az iskolaudvaron? – kérdezte.

– Senkivel.

– És miért nem?

– Mert a többiek bántanak. Az egyik gyerek azt mondta, buta vagyok, és buta nevem van.

Philippe megint az apjára emlékeztetett: ha Ericet nem szerették meg rögtön, duzzogva visszahúzódott.